

Engeland 25 september t/m 3 oktober.

Wat vooraf ging:

Zoals bekend is deze rit een onderdeel van alle activiteiten rond ons 40 jarige lustrumjaar, september 2010 t/m september 2011.

Het plan was om deze rit, die wij al in 1983 hebben gedaan, eens dunnetjes over te doen. In mijn herinnering kwamen de (Belstaf) vetpakken weer in zicht waarin toen, Dorien en ik de Britse regen hebben getrotseerd. Ondanks wat (natte) ongemakken was het een geweldige rit die het verdient om over te doen. Momenten van toen, zoals de zeer uitgebreide High-Thee, bij Rob's moeder thuis, zijn leuke dingen om op terug te kijken.

Maar nu terug naar 2010. Als aftrap volgde wat heen en weer mailen van de kosten, reserveren enz. met de organisator Rob.

Daarna waren alle komende Engelandvaarders op zondag 5 september te gast bij Rob en Gerrie thuis.

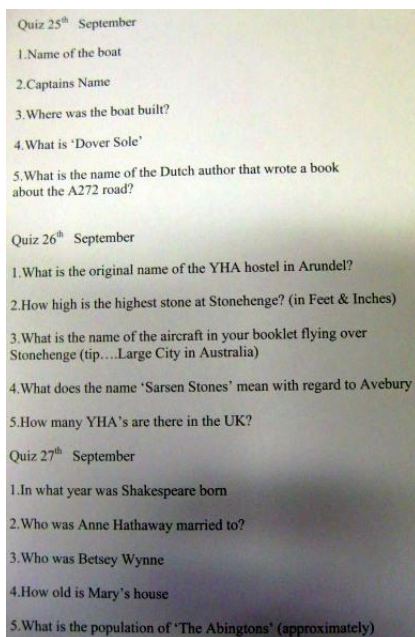

Evenals de vorige keer had Rob het hele gebeuren perfect voorbereid. In de namiddag keerden wij met de nodige informatie weer huiswaarts. De adrenaline begon bij mij toen al te werken want het was nog maar 20 nachties slapen voor het feest zou gaan beginnen.

'D-day' Zaterdag 25 september.

Al voordat de wekker afliep sprong ik uit bed. Mijn trouwe K100-tje stond al ongeduldig klaar, om Dorien en mij naar het verzamelpunt, een benzinepomp in Bladel, vlakbij de grens te brengen. Vervolgens gingen 13 voorwielen richting Zuidwest om rond het middaguur in Duinkerken de boot richting Engeland te pakken.

Helaas misten we Joost die door een wegafzetting te laat bij het verzamelpunt aankwam.

Maar Joost liet zich niet uit het veld slaan en draaide het gashendel tegen de nok van zijn 100GS en was zelfs eerder bij de boot als wij!

Onderweg werden we net voor Duinkerken nog getrakteerd op een flinke hoosbui, maar daarna was het goed vertoeven op de Ferry naar Dover. Evenals in 1983 had onze organisator Rob weer een quiz bedacht.

Tijdens de overtocht werden de eerste bladen uitgedeeld. Bij het naderen van de Britse kust vergaapten wij ons weer aan de opdoemende prachtige krijtrotsen van Dover. Ha, ze zijn nog steeds zo maagdelijk wit als ons vorige bezoek in 1983.

Bij het verlaten van het passagiersdek pakten Dorien en ik helaas de verkeerde route omlaag. Hierdoor konden we onze motor niet vinden. Paniek in de tent dus. Maar ik wist wel waar de motoren stonden, echter waren we even van de 'wap' af omdat wij niet de goede route namen. Maar eind goed, al goed; We waren nog op tijd om met de rest van de groep de boot af te rijden. De Britten kennen geen zomertijd dus onze 14.00 uur

werd met de eerste stappen (eigenlijk moet ik zeggen; eerste wielomwentelingen) op de Britse bodem meteen 13.00 uur. We begonnen meteen goed want met een prachtig herfstzonnetje reden we, via heerlijke slingerwegen richting Arundel.

De jeugdherberg waarin wij die nacht verbleven, herbergden niet alleen eenzame reizigers maar zelfs hele gezinnen met kleine kinderen. Ik vond het wel een grappig gezicht hoe deze kinderen zich vermaakten. Ze hadden geen TV, computergames, mobiele telefoons enz. tot hun beschikking maar speelden gewoon tikkertje; daar kan onze verwende Nederlandse jeugd nog een voorbeeld aan nemen.

Het enige minpunt was het eten. Ik wil daar niet verder op in gaan, maar laat ik het zo zeggen; ik hoef de eerste 2 jaar geen doperwten en aardappelpuree meer te zien zonder daar van te gaan flippen.

Zondag 26-09-2010.

Na een heerlijke nachtrust, een stevig Engels ontbijt om de dag goed door te kunnen komen (honger gevoel begint pas ver in de namiddag). Net na ons vertrek hebben we nog wat foto's van het kasteel in het oude centrum gemaakt.

ook goed te zien.

Vandaag stond Stonehenge op het programma. Bij ons vorige bezoek in 1983 was deze plek nog openbaar zodat je, bij wijze spreken, nog met je motor door de keien rond kon rijden.

Echter heeft hier in de tussentijd de commercie ook keihard toegeslagen. Het resultaat is een groot hekwerk rondom deze bezienswaardigheid en een stevige toegangsprijs.

Een aantal had er deze prijs wel voor over maar ik ben gewoon met Dorien en Aty langs het hekwerk gelopen en de keien waren zo

Er zou zich later op de dag een meer indrukwekkende rite voordoen maar daarover later meer.

Ondanks een mager zonnetje was het heel koud (8 °C) maar omdat we flink ingepakt waren was daar goed mee om te gaan.

We verlieten Stonehenge om in Avebury de volgende bezienswaardigheid te bezoeken. Deze plek heeft ringen van stenen in het landschap, die een betekenis hebben uit de prehistorische tijd. De volkeren uit die tijd haalde hun religie uit de natuur. Zoals wij Wodan en Thor kenden hadden zij zo ook hun goden. Maar de betekenis van hun stenen had meer een relatie met zon- en maanstanden.

Terwijl ik mij daar een voorstelling van wilde maken zag ik een rite van een sekte of vereniging.

Nieuwsgierig stapte ik dichterbij. Ze stonden allen in een kring en waren gekleed of uitgedost met symbolische zaken zoals een trom of zwaard. Hierbij prevelden ze om de beurt een bepaalde wens.

Ongewenst schoot ik hierbij in mijn lach. Niet om deze mensen belachelijk te maken, maar om een geintje.

Het leek mij leuk om ook in de kring te staan en daarbij "Beste Thor, mag ik een nieuwe BMW?" te roepen.

Maar ik heb mij gedragen en alleen maar discreet een paar foto's gemaakt.

Daarna was het tijd voor de lunch in de plaatselijke pub. Het was een leuk ding, maar later bleek dat de bestellingen met een minder leuk tempo werden afgehandeld. Nadat Rob zijn salade (natuurlijk geholpen door Noëlle) nog op tijd naar binnen kon schrokken, was het weer tijd voor vertrek.

Daarna was het weer heerlijk sturen geblazen over de kronkelige wegen in dit groene heuvellandschap. Voordat we het wisten waren we alweer aangeland bij de volgende Jeugdherberg te Stratford upon Avon.

Ik vond de beheerder nogal raar overkomen. Maar het werd mij duidelijk toen hij ook nog een nicherig dansje ging uitvoeren om een verdwaald vogeltje buiten te jagen.

Deze avond geen slappe doperwten en ranzige puree, maar lekker samen naar een goed Chinese & Indian restaurant.

Daarna warm naar onze bedjes voor de nieuwe dag.

Maandag 27-09-2010

De bedden waren niet zo goed zodat iedereen vroeg wakker was.

We startten met motregen en in de regen kwamen we aan bij de cottage van Anna Hathaway, de latere vrouw van William Shakespeare.

Niet alleen de cottage maar vooral de tuin was een lust voor het oog.

De gidsen waren erg ingenomen met het feit dat wij veel belangstelling hadden.

Zoveel zelfs dat Chris en Joost, niet op tijd weg konden om zich bij de weer vertrekkende groep te voegen.

Daarna regen, regen en nog eens regen. Nu kwamen ook de eerste technische problemen om de hoek kijken.

De motor van Rob had startproblemen en het inmiddels in gebruik genomen 'duw-starten' werd steeds moeilijker.

Zoals vermeld was het weer 'bagger' deze dag en daar kan mijn K100-tje niet zo goed tegen. Plotseling begon mijn motor te stotteren. Aangezien ik dit euvel al een keer eerder had meegemaakt (Tsjechië), waarbij ik het vocht of vuil toch de inspuiting uit te kon jagen. Dit lukte toen door de motor flink op toeren te houden. Helaas liep de motor hiervoor nu te slecht.

Ik zocht een rustig plekje op om het probleem te kunnen oplossen. Hierbij werd ik geholpen door Tony en Rob. De rest ging verder richting High Thee van Rob's zuster Mary en haar man Peter. Omdat ik een fles Injector Cleaner bij me had werd deze al meteen in de benzinetank leeg gegoooid. We hebben de motor 15 minuten laten stil staan alvorens een poging tot starten te ondernemen. Helaas, pindakaas; Het rommelde nog steeds onder de tank. Na een tweede wachttijd van 15 minuten, kwam mijn K(100)tje weer bij kennis en het welbekende typische K geluid klonk weer als muziek in mijn oren.

In de druilige regen kwamen in het donker bij de cottage van Mary en Peter aan. Na een zeer uitgebreide High Thee volgde een wandeling door hun tuin. Zoals bekend zijn de Britten beroemd om hun tuinen. Ook dit was weer een paradijsje. Naast al dat groen waren ook allerlei bouwsels te

zien. Zwager Peter blijkt er een handje van te hebben om met van alles en nog wat te beginnen, maar het afmaken is weer een ander verhaal.

Nadat we door dit vriendelijke stel weer waren uitgezwaaid reden we richting Saffron Walden waar we de plaatselijke Jeugdherberg hadden besproken voor de komende 3 nachten.

Omdat er geen andere gasten waren hadden wij allemaal een zee van ruimte. We sloten de dag af met wat cider en bier in de plaatselijke kroeg en nog een neutje thuis in de Jeugdherberg.

Dinsdag 28-9-2010

Omdat we niet in de Jeugdherberg konden eten werden het ontbijt en het avondeten elders verorberd. Het Engelse ontbijt staat erom bekend zeer voedzaam te wezen. Dat klopt ook want na de bonen, gebakken eieren met bacon heb je pas ver in de namiddag weer honger.

Deze dag was een vrij in te vullen dag. Ik heb de morgen gebruikt om alle elektrische contacten van mijn K100-tje met de contactspray van Joost (nog bedankt Joost!) in te spuiten.

Rond het middaguur zijn Anja, Wieger, Aart, Aty, Dorien en ik met de bus naar Cambridge gegaan.

De bus was een dubbeldekker, en jawel, wij moesten natuurlijk bovenin en vooral vooraan zitten. Het was dan ook dikke pret met takken van bomen die tegen het bovendeeel van de bus aankletsten.

Cambridge is een mooie stad die vooral bekend is van haar universiteit. Vele mooie gebouwen waren het bezichtigen waard. Het mooiste vond ik nog de Great Sint Mary kerk. Het schip van deze kerk is prachtig versierd met houtsnijwerk en gekleurd glas-in-lood. Vooral het orgel gaf met haar

warme klanken en extra dimensie aan deze pracht en praal. Ook mochten we de toren beklimmen, wat een mooi uitzicht bood over deze stad. Dit te meer, dat het weer nu redelijk was. Na afloop weer met de dubbeldekker naar huis, onze Jeugdherberg in Saffron Walden.

We sloten de dag af met een spicy maaltijd bij en Tandoori restaurant.

Woensdag 29-9-2010

Vandaag stond een toertocht door dit gebied (Essex) op het programma. Helaas was er een lekke band. Bij het vertrek stond de band van Aty's motor plat. Aart bleef achter om de band te repareren en Aty ging achterop bij Rob Davelaar. Het zou een regenachtige dag worden.

Tot overmaat van ramp kreeg Rob ook een lekke achterband. De tweede lekke band in een paar uur tijd. Het goede nieuws was dat de lekke band wel een goede plaats had gevonden! Jawel, tegenover een boerderij waarin een garagebedrijf was gevestigd.

Rob bleef achter om de band te laten repareren.

Later zou blijken dat de garagehouder geen vergoeding voor zijn werk wilde hebben. Service motor-bikers for motor-bikers was zijn reactie. Zeg nou zelf; waar vind je nog zoiets?

Onder aanvoering van Wieger werd de tocht voortgezet. In de namiddag hebben we de herenboerderij van de grootouders van Rob bezocht.

Rob had zich weer met een gerepareerde achterband bij de groep gevoegd, zodat we samen bij dit huis aankwamen. De hoogbejaarde eigenaren hebben ons hartelijk ontvangen met koffie, thee en allerlei gebak. Als vergoeding voor de kosten van een groep van 18 personen wilde de eigenaresse niets weten. Maar een bijdrage voor het MS-fonds vond ze wel een passende oplossing. Na een hartelijk afscheid was de tijd om de dagtocht af te ronden richting Saffron Walden.

Na al die overdadige zoetigheden hadden we voorlopig onze buikjes wel gevuld. In onze ontbijt-pub hebben we die avond nog wat te drinken genomen. Verder waren voor degenen die toch weer honger kregen, salades, soepen enz. beschikbaar, dus we kwamen niets te kort.

Donderdag 30-09-2010

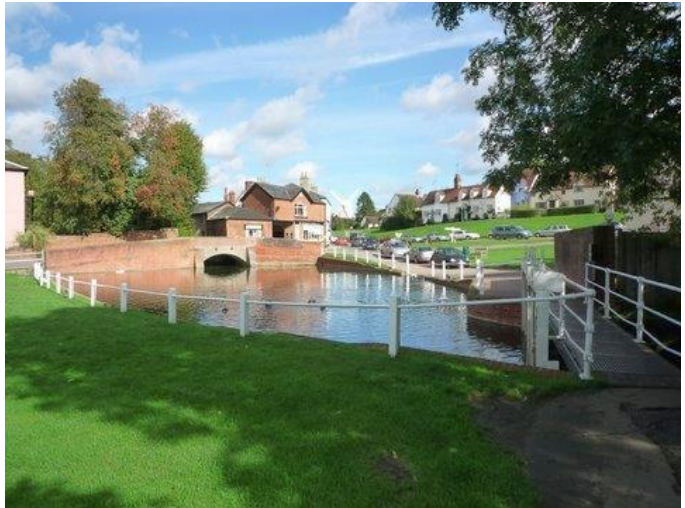
We vertrokken die morgen met prachtig weer richting Lee Valley, onze laatste pleisterplaats van dit evenement. De tocht zou ons door het landelijke Suffolk leiden.

Deze dag had voor Loek wel een staartje, maar daarover later meer. Zoals eerder gemeld gingen het duw-starten van de R1100R van Rob steeds slechter. Terwijl wij al waren opgesteld voor vertrek kregen we het verzoek om de onwillige motor in estafette verband buiten de bebouwde kom te gaan doen.

Het nieuwe verzamelpunt was een wat drassig grasveldje. Terwijl ik mijn motor parkeerde en mijn plaatje onder mijn zijstandaard manoeuvreerde, zag ik in mijn ooghoek een witte 1200R platliggen. Nadat ik mijn hoofd omdraaide keek ik in een pijnlijk gezicht van Loek, die achter zijn motor op de grond lag. Wij dachten dat het een verrekte spier zou zijn en het plan was dat hij onder begeleiding van Christ verder zou proberen te rijden.

We hebben foto's gemaakt waarbij wij door het riviertje reden, dat over de weg in het centrum van Kersey loopt (een herhaling van 1983).

De lunch vond plaats in het pittoreske plaatsje Lavenham, waar wij ons vergaapten aan het mooist wat dit dorpje ons te bieden had. Hier zouden alle overstressed mensen verplicht, door hun zorgverzekering, naar toe moeten worden gestuurd. De aanblik van de rustige rondzwemmende eenden in een kabbelend beekje, omzoomd met mooie pastelkleurige dorpshuizen, onder een volle prachtige herfstzon geeft rust, rust en nog eens rust.

In de namiddag bezochten wij een BMW motorzaak waar Rob zijn nieuwe startmotor had besteld. Dat kwam goed uit, want we hadden weer twee lekke banden! De voorband van Henk en de achterband van Léon waren nu aan de buurt. Gelukkig hebben zij toch rijdende deze locatie kunnen bereiken.

Tijdens het inbouwen van de startmotor en het repareren van de lekke banden, konden wij van alle kanten deze zaak plus inhoud bewonderen. Het gebouw waarin deze zaak was gevestigd, was van oorsprong een remisegebouw van de spoorwegen. Door de grote ramen en het invallende licht stonden alle nieuwe BMW's er dan ook betoverend mooi bij.

Ook hier was de service perfect. De 3 motoren van onze groep werden tevens ook nog gecheckt op verschillende punten en zonodig daarop verbeterd. Zo zie je maar weer "Service motor-bikers for motor-bikers" staat in Engeland hoog in het vaandel.

Goed gemutst gingen we weer verder. Wat ik nog niet heb gezegd is dat in Engeland veel heggen staan. Rob vertelde mij dat ze dit doen om het vee te beschermen tegen de wind. Los daarvan vind ik

het een prachtig gezicht. Na een lange maar ook prachtige rit kwamen we in de namiddag in Lee Valley aan. Dit zou onze laatste slaappleaats zijn voordat wij Engeland weer op zondagmorgen zouden verlaten, richting huis.

Wij werden allen in een grote trekkershut ondergebracht, waarbij we ruimte genoeg kregen. Verder was het comfort super-deluxe- met een eigen toilet en een goedwerkende eigen douche, klasse dus. Ook bleek het eten stukken beter te zijn, als in de vorige Jeugdherbergen.

We hebben die avond samen in de geriefelijke huiskamer met de trekkershut gezeten waarbij de Merlot en Cider rijkelijk vloeiden.

Omdat het zo warm was in deze ruimte heb ik op het einde nog met een paar mensen buiten gezeten. Onder een heldere sterrenhemel konden we de in de lucht taxiënde vliegtuigen zien. Zo kregen zij op hun buurt de ruimte om te landen op het vliegveld van Londen. Het was werkelijk een prachtig gezicht.

Vrijdag 1-10-2010

Dorien en ik moesten wel lachen. Nadat ik haar tijdens het ontbijt had verteld dat ik het toch wel een beetje gênant vond om als 57-jarige in een jeugdherberg te vertoeven, passeerde ons de 'Opa' van Léon, die richting buffet schuifelde. Wij keken elkaar aan en wij zagen dat het goed was.

Deze dag was weer een vrij te besteden dag. Echter het mooie weer van gisteren was nu weer ingeruild voor hondenweer. Regen, regen en nog eens regen deze vrijdag. Maar we lieten ons niet uit het veld slaan, dus met de regenjas de trein in, op naar London-city.

In de stromende regen (Wieger had nog een paraplu gekocht!) hebben we de Towerbridge, het Millenium-rad, de Big Ben en de meeste andere bezienswaardigheden van London-city bezocht.

In de namiddag trokken we op naar Oxfordstreet omdat een aantal wat winkels wilden bekijken. Iedereen trok zijn of haar eigen plan en we spraken af om 18.00 uur bij Oxford Circus weer bij elkaar te komen. Dit om gezamenlijk weer naar huis in Lee Valley te gaan. Helaas stroomde op dit moment de city massaal leeg met werknemers, die afgewerkt, richting huis

trokken. Om in deze stroom verzeild te raken, hadden we even geen zin. Dus trokken wij te voet richting station Liverpoolstreet, onze opstapplaats voor de trein. Aangezien wij onze kuierlatten er al flink hadden ingezet, stond deze wandeling ons niet erg aan. Maar het alternatief in een overvolle ondergrondse, nog minder. Nog met een eindsprint naar een bijna vertrekkende trein, konden we eindelijk gaan zitten.

Voor het avondeten de natte kleding nog even verwisselen voor droge en op naar de kantine. Met een gevulde maag en een lekker glas wijn werd de avond afgesloten.

Zaterdag 2-10-2010

Vandaag stond een motorrit door London-city gepland. Deze zou worden afgelast omdat door de verschillende wegwerkzaamheden veel files ontstonden. De vertragingen gooiden hierdoor roet in het eten. Verder had de plaatselijke BMW club (sectie Zuidoost GB) ons toegezegd om het e.e.a. te organiseren. Echter bleek dat een hoop 'gebakken lucht' te zijn waar we weinig mee konden. Na de nodige telefoontjes kwamen er twee opdagen, die het achteraf het wel leuk vonden om bij ons koffie te komen drinken!

Wel hebben we Greenwich bezocht. Dit instituut, dat bekend is van de 0-meridiaan, had ook een eigen museum. Nadat we hier allerlei sterrenkundige zaken hadden bekeken reden we gezamenlijk via de snelweg weer terug naar onze pleisterplaats Lee Valley.

Op de achtergrond speelde zich een vervelende situatie af. De rugklachten van Loek, opgelopen tijdens zijn val, waren de afgelopen dagen alleen maar erger geworden. Er werd een ambulance opgeroepen om hem in het ziekenhuis te laten onderzoeken. Henk is mee geweest om

een oogje in het zeil te houden. Het werd een lange nacht voor beide heren. Met de nodige pijnstillers is Loek per vliegtuig naar huis gegaan. Later zou blijken dat hij een rugwervel had gebroken.

Zondag 3-10-2010

Tijd voor vertrek naar de Ferryboot, die om 14.00 uur plaatselijke tijd, ons naar Duinkerken zou overzetten. Omdat Anja een duopassagier was met een motorrijbewijs bood zij aan de motor van Loek naar huis te rijden.

Dit zou nog een staartje hebben, maar daarover laten meer.

Het vertrek begon al met een probleem. Aart had een lekke band, de vijfde al binnen onze groep. Omdat wij nog een rit binnendoor naar Dover tegoed hadden, had Aart de tijd om deze te repareren.

Onder aanvoering van Wieger gingen we op pad. Direct achter hem, Anja op de motor van Loek. Dit omdat het een vreemde motor voor Anja was en Wieger zodoende een oogje in het zijl kon houden.

Toch ging het mis op een rotonde. Ik zat op de vijfde positie in de rij en ik kon nog net Wieger zien op een wachtende positie op rotonde driekwart. Echter de leden die voor mij zaten (waaronder Anja) niet. Het gevolg was dat Anja rechtdoor reed en de groep verloor. Maar we hadden geluk in het optreden van Joost. Als een koele ridder handelde hij direct en dook met zijn 100GS Anja achterna. Een paar minuten later zagen we ze tot onze geruststelling weer terug en konden we verder.

Inmiddels werd het weer slechter. We hebben bijna het gehele evenement in een grote groep gereden, maar vanaf de haven in Duinkerken kon ieder zijn eigen gang gaan. Dit omdat een aantal mensen de dag daarop gewoon weer moest gaan werken en zodoende op tijd thuis wilden zijn. Dit zou voor sommigen helaas anders uitpakken. Nadat we de boot in Duinkerken hadden verlaten, was het, voor mij althans, niet duidelijk wie-met-wie zou meerijden. Ik had Rob Deeks al gemeld om, i.v.m. het slechte weer en rijden in het donker, in een rustig tempo met hem mee te rijden. Dus sloot ik samen met Bert Bossema bij hem aan.

Tussen Brugge en Gent raakten we in een gigantische file van tientallen kilometers lang. Het weer was nog slechter geworden, dus het werd er allemaal niet beter op. Nadat we ons een hele tijd bezig hadden gehouden om stapvoets tussen de file te kunnen doorrijden was het tijd om te tanken.

Hierbij ontmoetten wij Tony en Léon weer. Er volgde weer een file waar we hen weer kwijt zijn geraakt. Voorbij Antwerpen klaarde het weer op.

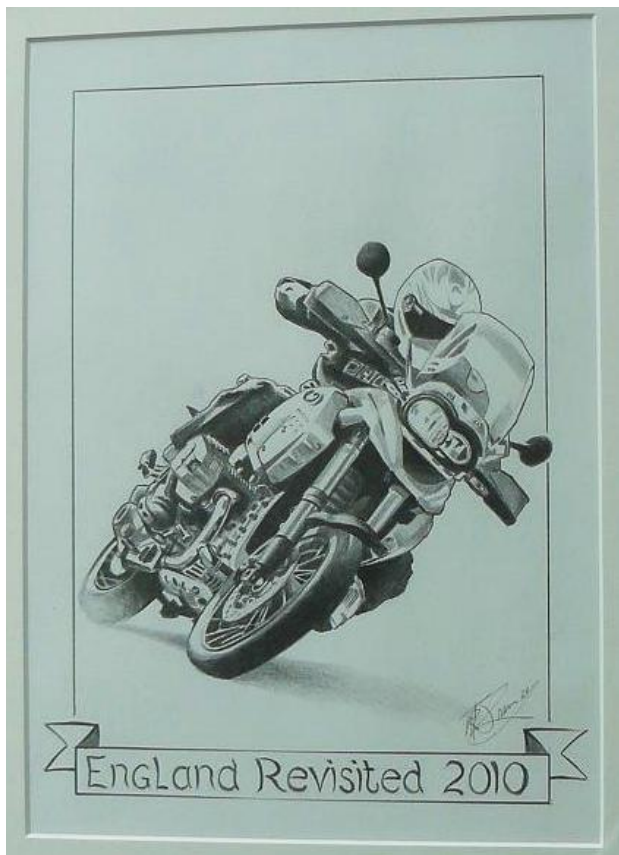
We zwaaiden Rob nog uit bij de afslag Eersel. Later sloeg Bert af richting Eindhoven. Na een laatste groet aan Bert reden wij richting Best en 11.40 uur reed ik mijn garage binnen.

Nabericht.

Twee dagen daarna hoorden wij op de clubavond dat er toch wat vervelende situaties hadden plaats gevonden.

Christ had, door het slechte zicht in de harde regen, ergens een spiegel afgereden.

Anja was zonder benzine komen te staan, waarbij zij moederziel alleen op de vluchtstrook moest wachten, terwijl Wieger op benzinejacht was. Door deze 'troubles' hebben Wieger en Anja maar een hotelletje genomen en zijn pas maandag thuisgekomen.

Maar deze clubavond had voor de Engeland-gangers nog wel een leuke afsluiting in petto.

De quiz werd gewonnen door Noëlle.

Dorien kreeg de 2e prijs en Bert de 3e.

Dus eind goed al goed.

Dan rest mij alleen nog om Rob in het zonnetje te zetten. Rob heeft er heel veel tijd en moeite ingestoken om dit herhalings-evenement van 1983 tot een succes te maken.

Hierbij heeft hij tijd noch moeite gespaard.

Daarom zeg ik (en ik denk dat de rest van de Engeland-gangers het wel met mij eens zullen zijn);

Rob, bedankt, het was geweldig !

Pierre.